

нѣкой, който да имъ изтрие сълзитѣ, да имъ помогне да не уиватъ, въ тоя всенароденъ напѣнъ, за повече въздухъ, миръ, спокойствие и благоденствие.

19 Май.

Снощи пристигна подпоручикътъ и тази сутринъ много рано се отправихме за Карлово. Той иска да накупи за своята годеница каквото е нужно. Той желае, колкото се може по-скоро да се вѣнчѣятъ и да си създадѣтъ домашно огнище. За него вече нѣма война и още щомъ стане демобилизацията, като инвалидъ ще бжде пратенъ въ запаса. Той смѣта, че по-голѣмо нещастие отъ това, което го е постигнало, освенъ смъртта, нѣма да го постига.

— Азъ минахъ презъ пламъцитѣ на преизподнята и дяволитѣ ме намѣриха много грубъ, за да ме прибератъ въ своята армия — на смѣхъ казваше той и размяташе праздния ржжавъ.

Карлово сгушено въ зеленина, която бѣше залята отъ първитѣ слънчеви лъчи, приличаше на приказенъ градъ. Останалитѣ неизмръзнали отъ ненавременно подреждане гюлове, бѣха препълнени съ берачки, които мълчаливо кжсаха разпуканитѣ цвѣтове и пълнѣха голѣмитѣ кошници. Всичко се бѣше отдало на работа, обаче усѣщаше се, че неволята и тукъ както и всѣкжде се е свила и томи душитѣ на всички.

По-голѣмата частъ отъ магазинитѣ сж затворени. Стопанитѣ имъ сж на война. Много некролози има разлѣпени за падналитѣ по бойнитѣ полета. Цѣлия градъ е въ пѣленъ трауръ. Само едничѣкъ паметникътъ на Левски стърчи срѣдъ нечистия площадъ. Левски съ риканието на лѣва, продължава да нижи бисернитѣ слова за свободата на народа. Той не е угнетенъ, той не се плаши отъ борбата за свободата. Той не се страхува отъ смъртта и знае, че тозъ, който падне въ бой за свобода, той не умира. . . Героитѣ не умиратъ, не увѣхва и славата имъ, но страната се обезлюдява, благоденствието изчезва и тамъ дето по-рано сж цѣфтѣли цвѣта въ изобилие и съ своето благоухание сж превръщали кжтчетата земни въ